

กะเทาะเปลือกไข่

เสน่ห์แห่งฤดูใบไม้ร่วง คือพื้นหญ้าสีเขียวสดถูกปกคลุมด้วยใบไม้สีเหลืองและแดงซึ่งปลิดออกจากข้าวยามลมพัดผ่าน

สนามหญ้าขนาดใหญ่ใจกลางมหาวิทยาลัยคลาคาล่าไปด้วยนักศึกษาที่กำลังพักผ่อนตามอัธยาศัย มีทั้งสวมบิกินีนอนอาบแดดอยู่บนผ้าขนหนูผืนใหญ่ และล้อมวงรับประทานพิซซ่าประกอบการนินทาดาราชอลลิวูด บ้างก็เครื่องเคียบอยู่กับหนังสือกองโตที่วางกระจายบนผ้าปูพิกนิก

และบางคน...กำลังเร่งรีบเดินไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง

คนผู้นั้นคือสตรีร่างสูง ผิวขาวจัดราวไม่เคยต้องแสงแดด ใบหน้ายาวแก้มอิมเจือสีเลือดฝาด ดวงตาทรงอัลมอนต์ล้อมด้วยแพขนตาหนาดำราวปีกกา จมูกโด่งรับกับริมฝีปากบางเล็กสีชมพูอ่อน

เธอสวมเสื้อยืดสีขาวกางเกงสามส่วนสีน้ำตาล รองเท้าผ้าใบสีชมพูชมพูเข้ม บ่งบอกการใช้งานอย่างสมบุกสมบัน ผมสีน้ำตาลเข้มรวบสูงเป็นหางม้า สะพายเป้ขนาดใหญ่สีดำคอนข้างมอมแมมและเก่า ภายในคือหนังสือฉบับลิปเล่มซึ่งเจ้าตัวเพ็งยืมมาจากห้องสมุด

ขณะที่สองเท้ากึ่งเดินกึ่งวิ่ง มือข้างหนึ่งก็ล้วงหยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋ากางเกง ตัวเลขบนหน้าจอบอกเวลาบ่ายสามโมง เธอถอนหายใจเบาๆ แล้วเก็บโทรศัพท์มือถือลงที่เดิม ก่อนจะเร่งฝีเท้าให้ไวยิ่งขึ้น ราวห้านาทีต่อมา ก็ชะลอฝีเท้าลง เบี่ยงเข้าสู่ตึกสองชั้นสีขาวทางซ้ายมือ และหยุดลงหน้าบอร์ดขนาดใหญ่เต็มความยาวผนัง

ตัวบอร์ดทาด้วยสีน้ำตาลอ่อน แม้ว่าบอร์ดแผ่นนี้จะยาวและใหญ่เพียงใดก็หาได้เพียงพอต่อความต้องการของผู้ประกาศทั้งหลายไม่ ทุกอณูพื้นที่อัดแน่นด้วยแผ่นป้ายประกาศหลากสีล้วน ข้อความส่วนใหญ่หนีไม่พ้นตามหารูมเมต ชักชวนเข้าชมรม หากคนร่วมกิจกรรมต่างๆ

แต่ที่โดดเด่นและเรียกความสนใจได้มากที่สุดในยามนี้เห็นจะเป็นกระดาดสีชมพูสะท้อนแสง หัวกระดาดเป็นรูปเด็กทารกนอนคว่ำ มือเท้ากางสวมมงกุฏ

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของผู้ที่เพิ่งมาถึงหยุดลงที่ประกาศแผ่นนี้ นิ้วแตะลงบนตัวเลขขนาดใหญ่ที่สุดบนประกาศ

\$50,000

“โห...งานอะไรกัน ตั้งห้าหมื่น”

น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยความกระตือรือร้น พร้อมกับที่เริ่มอ่านรายละเอียดบนประกาศ

Egg donor needed...URGENT!

ต้องการผู้บริจาคไข่ด่วนที่สุด!

คู่สามีภรรยาผู้จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแนวหน้าของโลก กำลังมองหาความช่วยเหลือจากผู้บริจาคไข่ที่สร้างมาเพื่อพวกเขา

- เพศหญิง
- อายุ 18-22 ปี
- กำลังศึกษาหรือจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย Top 10 ของสหรัฐอเมริกา หรือ Top 20 ของโลก เกรดเฉลี่ย 3.90 ขึ้นไป

- หน้าตาสวย
- เชื้อสายจีน 100%
- สูง 172-178 เซนติเมตร
- น้ำหนักตามมาตรฐาน BMI +/- ไม่เกิน 3 กิโลกรัม
- ผมสีน้ำตาลเข้ม ตาสีน้ำตาลเข้ม ผิวขาวเหลือง

หากคุณมีคุณสมบัติเบื้องต้นตามนี้ พวกเรามอบข้อเสนอค่าตอบแทน เริ่มต้นที่ \$35,000 แต่หากคุณเป็นนักศึกษา Law School และ Medical School พวกเรายินดีมอบข้อเสนอค่าตอบแทนให้ที่ \$50,000

สนใจติดต่อชุมชน โทร. : 914-000-0000

เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์มือถือ通知我ให้ซาหวนซึ่งกำลังอัปปากค้างกับจำนวนเงินมหาศาลสะดุ้ง เธอรีบหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดรับ แต่สายตายังจดจ้องอยู่ที่ข้อความอันล่อใจ

“นี่ ซาหวน แกลิมรีไรงว่าวันนี้ต้องมาทำงานที่ร้าน ลูกค้าเต็มร้าน วนวายไปหมด!”

เสียงกึ่งตวาดทำให้เจ้าของโทรศัพท์ทำปากเบ้เล็กน้อย “ไม่ได้สิมจ๋า น้ำแพตตี้ พอวันนี้เลิกเรียนช้า เนี่ยหนูกำลังไป”

“เออรีบๆ มาละ ถ้าสายฉันหักเงินแกแน่!”

ยังไม่ทันที่ผู้ถูกขู่จะตอบสิ่งใด อีกฝ่ายก็ชิงวางสายเสียก่อน เจ้าของโทรศัพท์มือถือสายศีรษะเล็กน้อย ริมฝีปากยิ้มขึ้น ด้วยพอจะคาดเดาได้ว่า ‘น้ำแพตตี้’ ตอนนี้อยู่กำลังหัวเสียจากการถูกหวยที่เมืองไทยกิน ดูจากน้ำเสียงแล้วครั้งนี้นะจะเยอะพอควร ยิ่งคิดก็ยิ่งอดขำไม่ได้ ทั้งที่ตัวอยู่อเมริกา แต่ไม่วายเล่นหวยที่ไทยได้

หญิงสาวเตรียมเก็บโทรศัพท์มือถือ แต่ชะงักมือกะทันหัน สายตาจดจ้องประกาศแผ่หน้านั้น นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนฉายแววลึกลับ

“ตั้งห้าหมื่นเลยนะ...”

แม้จะเอ๋อเช่นนั้น แต่ในที่สุดเธอก็เก็บโทรศัพท์มือถือลงที่เดิม พร้อมกับ

เดินหันหลังออกจากตึก สองเท้ากึ่งเดินกึ่งวิ่งมุ่งไปยังทางออกมหาวิทยาลัย
สมองเกิดภาพความคาดฝัน

‘ถ้าฉันมีเงินห้าหมื่นเหรียญคงจะดีสินะ อย่างน้อยจะได้เช่าห้องใหญ่ขึ้น
แม่จะได้อยู่สบายๆ เสียที’

ดวงตาทรงอัลมอนต์ฉายประกายมุ่งหวัง เธอหยุดเดินแล้วหันกลับไป
มองตึกหลักของมหาวิทยาลัย แวตาท่าพ้อฝันแปรเปลี่ยนเป็นการรอคอย

อีกไม่นานเธอจะเรียนจบ อีกไม่นาน...

ใกล้แล้ว...ใกล้ถึงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงของชีวิต เมื่อวันนั้นมาถึง
เธอจะใช้ใบปริญญาและเกรดอันสูงลิ่วจากมหาวิทยาลัยซึ่งมีชื่อเสียงติดอันดับ
โลกเป็นใบเบิกทางสู่การทำงานกับองค์กรระดับแนวหน้า คราวนี้ชีวิตที่วาดหวัง
ไว้จะได้เริ่มต้นขึ้นเสียที!

ซาหวานอมยิ้มจนแก้มแทบปริ หลับตาสูดกลิ่นหอมหวานของความฝัน
ที่ล่องลอยรอบตัว ในความฝันคือภาพเธอและแม่ย้ายออกจากห้องเช่าขนาดเล็ก
สู่ห้องขนาดใหญ่กว่า ตามด้วยภาพแม่นั่งอ่านหนังสือหรือดูโทรทัศน์อยู่บ้าน

ไม่สิ...เอาเป็นว่าจะทำอะไรก็ได้แล้วแต่แม่ ขอแค่ไม่ต้องทำงานแล้ว
ก็พอ ต่อจากนี้ไปเธอจะดูแลตัวเอง

ยังมีอีกหนึ่งภาพฝันลอยเข้าแทรก คือภาพเธอกำลังพูดคุยกับนาย
ยื่นเรื่องขอสัญชาติอเมริกันให้แม่ อีกนิดเดียว...วันนั้นที่เธอและแม่รอคอย
ใกล้จะมาถึงแล้ว

วันนั้น...วันที่เธอจะมีเงินมากพอจ้างนายความ วันที่แม่จะพ้นจากการ
เป็นโรบินฮูด¹ สามารถไปไหนมาไหนโดยไม่ต้องกังวลว่าจะถูกจับ เพราะอยู่
อย่างผิดกฎหมายบนแผ่นดินสหรัฐอเมริกามานานกว่ายี่สิบปี!

¹โรบินฮูด คือคำที่ใช้เรียกคนที่อาศัยอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาด้วยสถานะผิดกฎหมาย

ไข่ใบที่ หนึ่ง

เสียงไอถึงจนกว่ากลัวว่าลำคอผู้ไอจะพัง ทำให้ผู้ไยยืนเสียงรืบฟ่ง
ตัวออกจากห้องน้ำในสภาพมือถือแปรงสีฟัน รีมฝีปากเมื่อนพอง หลังมือขาว
ปาดคราบที่มุมปากออกลกๆ ร่างสูงอวบอิมเดินตรงไปยังตู้เย็นใบจิวตรง
มุมห้อง เปิดตู้เย็นและรินน้ำใส่แก้วพลาสติกสีขาว แล้วเดินนำแก้วน้ำไปทาง
สตริวักกลางคนที่นอนคู้ตัวอยู่บนฟูกที่ยุบเป็นแอ่งหลุมตรงกลาง

“แม่จ๋า ดื่มน้ำหน่อยนะแม่”

ซาหวานวางแปรงสีฟันและแก้วน้ำลงกับพื้น ประคองแม่ที่หรีตามองให้
ลุกขึ้นนั่ง ค่อยๆ ป้อนน้ำผ่านริมฝีปากแห้งแตก ผู้เป็นแม่จิบน้ำได้เพียงนิดก็
ใช้มือดันแก้วออก ไอถี่อีกรอบพร้อมกับตันลูกสาวให้ถอยออกห่าง

“ไปไกลๆ ไปลูก เดียวจะติดหวัด”

“ไม่ติดหรอกแม่ หนูแข็งแรงจะตาย”

“ไปอาบน้ำแต่งตัวเถอะลูก เดียวก็ไปที่ร้านสาย”

ละไมเตือนพลางใช้หลังมือเช็ดริมฝีปาก ค่อยๆ ขยับตัวล้มลงนอน
ตามเดิม สายตาจ้องมองลูกสาวซึ่งคว่ำแปรงสีฟันขึ้นมาแปรงต่อพร้อมแย้ง

“ร้านแค่นี้เอง ซบเวทย์บายเดียวก็ถึง”

ซาหวนลุกขึ้นเดินกลับเข้าห้องน้ำ อาน้ำด้วยความไวราววิ่งผ่าน นุ่งผ้าเซ็ดตัวออกมาแต่งตัว เปิดตู้เสื้อผ้าพลาสติกสีน้ำเงินซึ่งตั้งอยู่ข้างตู้เย็น หยิบเสื้อยืดสีขาวกางเกงยีนตัวเก่งขึ้นมาสวม เอี้ยวตัวเล็กน้อยไปทางซ้าย เพื่อส่องกระจกที่ติดอยู่กับฝาผนังถัดจากตู้เสื้อผ้า มือคว้ายางรัดผมมามัดหางม้าลวกๆ ตามด้วยการหยิบแป้งเด็กกระป๋องเล็กกระแทกใส่มืออย่างไม่ใส่ใจ ภูมือไปมาแล้วลูบผ่านๆ ที่หน้า

สำหรับเธอแล้ว การแต่งหน้าและเครื่องสำอางคืออะไรไม่เคยรู้จัก ไม่มีแม่แต่ลิปสติกหรือบลัชออน นอกจากแป้งเด็กก็มีวาสลีนที่ซื้อจากร้าน ‘99 Cents Only Stores’ ในราคาเก้าสิบเก้าเซ็นต์ เรียกว่าคุ้มค่าสารพัดประโยชน์ ทั้งทาปากทาหน้าช่วงฤดูหนาว ทั้งยังใช้ทาเมื่ออันแตกด้านจากการทำงานหนัก

ดวงตาคู่งามหรือเล็กน้อยยามเห็นภาพสะท้อนในกระจก ภาพนั้นคือภาพร่างของแม่ที่โก่งตัวงอ ท่าทางคล้ายกำลังใช้มือกดช่วงท้อง หญิงสาวรีบหันตัวเตรียมพุ่งไปดู

ทว่า...เมื่อเธอหันไป แม่เพียงแค่นอนตะแคง หน้าอกกระพือมเป็นจังหวะสม่ำเสมอ เธอยืนตาขมวดคิ้ว จ้องเขม็งที่ร่างของแม่อยู่ชั่วอึดใจ จนแน่ใจว่าแม่กำลังหลับจึงให้ข้อสรุปแก่ตัวเอง

สงสัยตาฝาด

ซาหวนเดินไปยังฟูกของเธอซึ่งปูติดกำแพง คว่ำกระเป๋ายี่สิบเจ็ดจิวไว้วางไว้ปลายฟูกขึ้นมาถือ กวาดตามองรอบห้องขนาดเล็ก เล็ก...เล็กมาก... เรียกได้ว่าจากประตูทางออกถึงห้องน้ำก้าวแค่ลิบก้าวก็ถึง แม่จะเล็กเพียงเท่านั้นแต่ค่าเช่าต่อเดือนเ็นี่จะเล็กตาม

ค่าเช่าห้องห้องนี้ตรรกะมาถึงเดือนละเจ็ดร้อยห้าสิบเหรียญ ไม่รวมค่าน้ำ ค่าไฟ และค่าอินเทอร์เน็ต สาเหตุหลักที่ราคาสูงเพราะทำเลที่ตั้งอยู่ย่านโคม-สแควร์ จุดท่องเที่ยวที่คนทั่วโลกพากันมาเยือน เดินเพียงสามนาทีถึงสถานีรถไฟใต้ดิน แวดล้อมด้วยร้านค้าและร้านอาหาร ไหนจะโรงแรมหรูที่อยู่

รายล้อม

อันที่จริงจะเรียกว่าห้องคงไม่ค่อยถูกต้องนัก เพราะแท้จริงแล้วผนังคือแผ่นไม้คอนกรีตที่เจ้าของห้องตัวจริงเอามากั้นแบ่งให้เธอและแม่เช่า เพราะเจ้าของห้องเป็นนักศึกษาต่างชาติที่มาดีนเรียนหนังสือที่นิวยอร์ก เลยต้องทำทุกวิถีทางเพื่อประหยัดรายจ่าย

“คิดอะไรอยู่ลูก”

คำถามของแม่ทำให้ซาหวนละทิ้งการวิจารณ์ห้องพัก ล้มตัวลงนอนมือข้างหนึ่งกอดกระเป๋ อีกข้างคว้าตุ๊กตา ‘อัลวิน’ ซึ่งมีอายุเท่าเธอขึ้นมากอดตุ๊กตาตัวนี้เธอตั้งชื่อมันว่า ‘น้องมี้ว’ สภาพเย็นและเก่าตามกาลเวลา ใบหน้าลำตัว และแขนที่เคยขาว บัดนี้เปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลคล้ำ คอขาดจนแทบจะแยกหลุดจากตัว เลือสีแดงของน้องมี้วยังคงสีแดงสดแม้จะมีรอยขาด

เธอกอดมันมาตลอดตั้งแต่เด็ก น้องมี้วคือตุ๊กตาแสนซี้เหวและถูกมองว่าเป็นขยะในสายตาคนทั่วไป แต่คือสิ่งล้ำค่าสำหรับซาหวน

เพราะนี่คือตุ๊กตาที่พ่อซื้อให้เธอในวันที่เธอเกิด...

ตุ๊กตา...ของสิ่งเดียวจากพ่อ เพราะหลังจากวันที่พ่อกาเมียมแม่และเธอที่เบิร์ทเซ็นเตอร์² เข้าวันต่อมา...พ่อก็จากเธอและแม่ไปอย่างไม่มีวันหวนคืน

“โตเป็นสาวแล้วยังติดตุ๊กตาอีกนะเรา”

เสียงของละม่อมเปี่ยมด้วยความเอ็นดู กัดฟันซ่อนอาการปวดช่วงท้อง ขยับตัวเข้าใกล้ลูกสาวโดยไม่ลืมเว้นระยะห่างพอให้อุ่นใจ ด้วยกลัวว่าลูกจะติดหัวดี และกลัวว่าลูกจะรู้ความจริงที่ปิดซ่อนไว้

² Birth center คือสถานที่สำหรับคลอดลูก ผู้ทำคลอดคือมิดไวฟ์ คนส่วนใหญ่โดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อยนิยมคลอดที่เบิร์ทเซ็นเตอร์ เพราะค่าใช้จ่ายถูกกว่าการคลอดในโรงพยาบาล ค่าใช้จ่ายการคลอดบุตรในโรงพยาบาลกรณีคลอดเองและไม่มีอาการแทรกซ้อนใดๆ เฉลี่ยเริ่มต้นที่ \$10,000 ถ้าคลอดที่เบิร์ทเซ็นเตอร์ ค่าใช้จ่ายจะอยู่ที่ประมาณ \$3,500 ขึ้นไป หรือในกรณีที่ไม่มีประกัน สามารถขอใช้สิทธิ์คลอดฟรีหากมีรายได้ทั้งครอบครัวต่ำกว่า \$15,000 ต่อปี

ซาหวนยกตุ๊กตาขึ้นมาหอม กุมมือแม่แล้วบีบเบาๆ “หนูใกล้จะเรียนจบแล้วนะแม่ เดี่ยวหนูจะรีบหางานเงินเดือนเยอะๆ พาแม่ย้ายออกไปอยู่ห้องใหญ่กว่านั้นนะจ๊ะ”

“ห้องแค่นี้ก็ดีแล้วลูก เงินทองหายาก เก็บเอาไว้เผื่ออนาคตเถอะ”

“แม่ไม่ต้องห่วงนะ เดี่ยวพอหนูเรียนจบเราก็จะมีชีวิตที่ดีขึ้นแล้ว”

ซาหวนปล่อยมือแม่พาลูกขึ้นหนึ่ง คิวตุ๊กตาขึ้นมาคุยเล่นที่ชอบทำเป็นประจำ “รอที่หน้าอายนะจ๊ะน้องมี้ว อีกไม่นานเดี๋ยวพวกเราจะย้ายไปอยู่ห้องใหญ่ๆ กันแล้ว”

ท่าทางของลูกสาวพาให้ผู้เป็นแม่อยากหัวเราะ แต่ไม่อาจทำได้เพราะบัดนี้อาการปวดท้องเริ่มหนักขึ้น จากปวดจี๊ดๆ เริ่มกลายเป็นปวดร้าวทั่วท้องน้อยราวกับมีมือบีบขย่าวัยวะภายใน สิ่งเดียวที่ทำได้ในตอนนี้เป็นคือการกัดฟัน หลับตาลงซ่อนน้ำตา หันหลังนอนตะแคง เอ๋อด้วยเสียงสั่นเครือ น้อยที่สุด

“แม่นอนก่อนนะลูก ไปทำงานระวังตัวล่ะซาหวน”

“จ๊ะ เสร็จงานแล้วหนูจะรีบกลับนะจ๊ะ”

ซาหวนหอมตุ๊กตาเป็นครั้งสุดท้ายแล้ววางลงบนหมอน คิวกระเป๋าเป้ลูกขึ้นยืน “หนูไปแล้วนะแม่ ถ้าปวดหัวหรือว่าเจ็บคอมมากแม่รีบโทร. หาหนูนะเดี๋ยวจะได้โทร. นัดหมอ”

ละไม่ไม่ได้ตอบ แสร้งทำตัวประหนึ่งว่ากำลังนอนหลับ กัดฟันแน่นขึ้น จนน่ากลัวว่าฟันจะแตก จนกระทั่งได้ยินเสียงประตูเปิดและปิดจึงได้ลืมตา ปล่อยหยาดน้ำตาแห่งความเจ็บปวดให้ไหลอาบแก้ม เอื้อมมืออันสั่นเทาออกไปคว้ายาหม่องขวดใหญ่ข้างหมอน

ยาหม่องจากเมืองไทยหาซื้อได้ง่ายดายนักที่ร้านขายของไทย ถึงร้านค้าจะบวกราคาสูง แต่คนส่วนใหญ่ก็เลือกจะจ่าย

นี่อันมีร่องรอยการทำงานหนักควักเอาเนื้อยาขนาดเท่านิ้วโป้งป้ายลงบนท้อง เริ่มบีบนิ้วตบหวังให้ความร้อนของยาช่วยบรรเทาอาการปวด

ในอดีตเคยได้ผล แต่ช่วงหลังยาหม่องหาได้ช่วยสิ่งใดไม่ ถึงกระนั้น

เธอก็ยังทำด้วยความเคยชินพร้อมกับการหลอกตัวเองว่าเริ่มหายปวดแล้ว มีอันหยาบกระด้างบีบขยับหน้าห้องสุดแรง ต่อด้วยการทุบทิ้งก้นดำความปวดในใจ ไบหน้าองด้วยน้ำตาแห่งความทรมาน

ทรมาน...จนปรารถนาให้หมดสติ เธอจะได้ไม่ต้องรับรู้ความเจ็บปวดที่กำลังเผชิญหน้าซึ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกๆ ครั้ง

เสียงบีบแตรดังก้องทั่วท้องถนน รถยนต์นับร้อยคันเบียดแน่นเป็นสายยาว เช่นเดียวกับผู้คนมากมายที่พากันเบียดขึ้น-ลงบันไดสถานีรถไฟใต้ดิน หลังจากเบียดด้านล่างแล้วยังต้องขึ้นมาเบียดด้านบน ทุกคนล้วนเร่งรีบ กิ่งเดิน กิ่งวิ่งมุ่งสู่จุดหมายปลายทาง

ท่ามกลางความวุ่นวายของมหานครนิวยอร์ก สตรีผู้หนึ่งเดินทอดน่อง อ้อยอิ่ง หาได้เร่งรีบไปกับผู้คนและชั่วโมงเร่งด่วนของวันไม่ ทำตัวประหนึ่งว่ายามนี้กำลังเดินเล่นอยู่ในทุ่งทานตะวัน รถราบนท้องถนนคือดอกทานตะวัน ที่เม่งบานรับแสงยามเช้า เสียงบีบแตรคือเสียงนกร้องเสนาะหู

ชาววานหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูเวลา หน้าจอปรากฏตัวเลข 8:30 AM ยังเหลือเวลาอีกราวสามสิบนาทีที่จะถึงเวลาเข้าร้าน ในยามว่าง เธอทำงานตำแหน่ง 'ทำทุกอย่าง' ที่ร้านอาหารไทย ยามว่างในที่นี้หมายความว่าว่างจากงานอื่นๆ ด้วยฐานะอันเรียกได้ว่าต้องดิ้นรนจนสายตัวแทบขาด บวกกับค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาคือค่อนข้างสูง ทำให้เธอไม่เคยมีคำว่าวันหยุด ปรากฏในตารางชีวิต

จริงๆ แล้วเธอไม่ค่อยชอบทำงานร้านอาหารไทยนัก เป็นที่รู้กันว่าร้านอาหารไทยส่วนใหญ่มีชื่อเสียงเรื่องเอาเปรียบค่าจ้าง เอาเปรียบค่าแรง ไม่พอ บางคนถูกเอาเปรียบทียบ หรือหนักกว่านั้นคือใช้ข้ออ้างเรื่องช่วงทดลองงาน ไม่จ่ายค่าแรง แต่จ่ายเป็นอาหารไทยที่เหลือจากการขาย ใส่กล่องให้นำกลับบ้าน

ข้าวกล่องเศษๆ ของเหลือหนึ่งกล่อง คือค่าแรงการทำงานหนักตั้งแต่เก้าโมงเช้าจนถึงตีสองของคนไทยผู้ตกอยู่ในสถานะไร้ทางเลือกบางคน แนนอน

ว่าในอดีตแม่ของซาหวนคือหนึ่งโน้่น

ถึงจะไม่ชอบสักเพียงไร แต่ด้วยความประหยัดจนเรียกได้ว่างก และด้วยนิสัยไม่ชอบรับประทานอาหารตะวันตก ทำให้เธอเลือกเอาช่วงเวลว่างจากการเรียนและงานอื่นๆ มาทำงานร้านอาหารไทย แน่ใจว่าค่าจ้างได้น้อย แต่ที่เธอคาดหวังคืออาหารไทยฟรี ซึ่งทุกครั้งได้มากกว่าหนึ่งกล่อง มากพอให้เธอและแม่ประหยัดค่าอาหารไปได้บ้าง

ซาหวนเข้าร้านอาหารทางหลังตึก ทะลุช่องแคบๆ ผ่านลานขนาดเล็ก ซึ่งมีกะละมังพลาสติกวางอยู่สองใบ เปิดประตูหลังของร้านเข้าสู่ห้องครัว ด้วยตำแหน่งทำทุกอย่างในร้าน หน้าที่ที่ต้องทำจึงมากล้นจนน่ากลัวว่าสองมือจะรับไม่ไหว ทั้งล้างและหั่นเนื้อสัตว์และผักราวสิบกิโลกรัม ช่วยแม่ครัวทำอาหาร เป็นเด็กเสิร์ฟ ซักจักรยานไปส่งอาหารให้ลูกค้า และแน่นอนว่าหน้าที่ล้างจานตกเป็นของเธอด้วย

ร้านอาหารส่วนใหญ่ใช้เครื่องล้างจาน แต่ไม่ใช่กับร้าน ‘บ้านอาหารไทย’ เจ้าของร้านคือสตรีร่างอวบผิวขาวแต่งตัวเปรี้ยวผู้มีนามว่าแพตตี้ แพตตี้ให้เหตุผลฟังไม่ขึ้นว่าที่นี่คือร้านอาหารไทย เลยอยากให้ทำทุกขั้นตอนแบบไทย การล้างจานก็เช่นกัน!

“มาแล้วเธอซาหวน แม่เป็นยังไงบ้าง หายริ้วยัง”

คำทักทายมาจากแม่ครัวประจำร้านชื่อว่าอรุณ หรือมีอีกชื่อซึ่งเรียกกันที่นี่ว่า ‘แอลลี’ อรุณเป็นผู้หญิงร่างเล็ก ผิวสีน้ำตาลดำกระดำกระด่าง หนีความจนมาจากจังหวัดหนึ่งทางภาคอีสานของไทย เดินทางมาด้วยความหวังว่าชีวิตจะดีขึ้นและหวังหาผู้ชายฝรั่งเลี้ยงดู

หวังมาสิบปี ทุกวันนี้ก็ยังคงหวัง...

“ยังป่วยอยู่เลยคะ”

ซาหวนตอบพลางวางกระเป๋าลงบนโต๊ะสารพัดประโยชน์ เป็นโต๊ะเล็กๆ สีชมพูบานเย็นที่เจ้าของร้านตั้งไว้มุมห้อง เพื่อให้พนักงานซึ่งมีอยู่เพียงสองสามคนวางกระเป๋าและรับประทานอาหารช่วงพัก

อรุณถอนหายใจเบาๆ “โรคคนแก่ละมั้ง แม่เราปีนี้อายุเท่าไหนแล้วละ

ว่าแต่เรานี้ไหนเท่าไหนแล้ว”

“แม่สี่สิบสองคะ ส่วนหนูยี่สิบเอ็ด”

“แล้วนี่ใกล้เรียนจบรึยัง”

“ปีสุดท้ายแล้วค่ะ”

อรุณหยุดมือที่กำลังหันพัก เหลลตามองสาวน้อยที่เริ่มหยิบโถน้ำปลา
พริกมาเติมใส่ถ้วยเล็กสำหรับวางบนโต๊ะอาหาร นัยน์ตาของผู้ผ่านโลกมามาก
ระยิบระยับด้วยความอยากรู้ ซ่อนเร้นการแสวงหาผลประโยชน์บางสิ่งไว้

“มีแฟนรึยัง”

ชาหวานสายหน้า “ไม่มีค่ะ จะเอาเวลาที่ไหนไปมี”

ทั้งชีวิตของหญิงสาวมีเพียงเรียนและทำงาน ทำให้เธอไร้เวลาว่างใดๆ
สำหรับการออกเดท หากถามว่าเสียตายนหรือไม่ ชาหวานไม่ลังเลที่จะตอบว่า
‘ไม่เสียตายน’

ถึงแม้จะเกิดและเติบโตบนผืนแผ่นดินสหรัฐอเมริกา แต่ลึกลงไปจิตใจ
เธอกลับเชื่อเรื่องพรหมลิขิต และด้วยเหตุใดไม่อาจทราบ เธอไม่ปรารถนา
มีคนรักเป็นผู้ชายตะวันตก ต่อให้เป็นผู้ชายเอเชียก็ไม่ชอบ ที่ผ่านมามีผู้ชาย
มากมายทั้งผมบลอนด์ ผมน้ำตาล ผมดำ พวกเขาเข้ามาขายขนมจีบ แต่ถูก
ปฏิเสธไปทันที

ละไม่เคยเชื่อว่า ‘ส่งสัยชาหวานจะชอบผู้ชายไทย’

ชาหวานในวันนั้นไม่ได้ปฏิเสธหรือตอบรับ เพียงหัวเราะแห้งๆ ไม่อาจ
ตอบได้ว่าชอบผู้ชายไทยจริงหรือไม่ เพราะที่ผ่านมามีผู้ชายไทยเข้ามา
มาจีบ

“นี่ชาหวาน แกะหน้าตาสวยขนาดนี้ หัดใช้หน้าตาให้เป็นประโยชน์บ้าง
รู้ไหม ถ้าฉันเป็นแกฉันไม่เสียเวลาเสียเงินไปเรียนหรอก ค่าเทอมตั้งแพง
เอาเวลาไปจับผู้ชายรวยๆ ให้เขาเลี้ยงก็จบ!” อรุณวางมือที่กำลังโขลกกระเทียม
เดินตรงมาหาสาวน้อย

สาวน้อย...ซึ่งเธอจ้องมองมานานตั้งแต่เริ่มเป็นนางสาว

จ้อง...ด้วยตาเป็นประกาย ภาพเงินดอลลาร์ระยิบระยับ

“นี่ ฉันรู้จักเศรษฐีคนหนึ่งเขามองหาเมีย บำเหน็จตั้งสามแสนเหรียญ แกสนใจไหม เตียวติดต่อดี”

ซาหวานเหล่ตามองคนพูด รู้สึกดีใจยิ่งนักที่ไม่ได้เกิดเป็นลูกสาวของผู้หญิงคนนี้ ริมฝีปากบางเบ้เล็กน้อย อดประชดในใจไม่ได้ว่า หากเธอเกิดเป็นลูกของอรุณ เห็นทีคงถูกจับขายให้เป็นเมียฝรั่งแก่ๆ ที่ชอบเงินก้อนสุดท้ายในชีวิตไปยังประเทศทางเอเชียซึ่งค่าเงินถูกกว่าแน่นอน!

เสียงเคาะประตูห้องครัวดังขึ้น ตามด้วยเสียงกึ่งตะโกนของเจ้าของร้าน

“นี่ อย่ามัวแต่เมาท์ เตียวเถอะ จะตัดเงินให้หมด!”

อรุณลับมีดลงบนเขียงไม้ทรงกลมขนาดใหญ่ซึ่งแพตตีแบกมาจากเมืองไทย

“เตียวลาออกแล้วจะรู้สึก!”

ซาหวานเลิกคิ้วเล็กน้อย “อ้าว หน้าจะลาออกหรือคะ”

ทั้งที่เพิ่งถูกเตือน แต่คนปรารถนาไอ้อวดหาได้ยี้หระต่อคำเตือนนั้นไม่ พุ่งตรงมาหาซาหวานที่กำลังจัดเตรียมเถาะเครื่องปรุง จับคางมนของสาวน้อย ให้หันมาสนใจตน

“ก็คงเร็วๆ นี่แหละ แฟนหน้าบอกว่าถ้าแต่งงานกันแล้วจะไม่ให้ทำงานให้ดูแลเขาอยู่ที่บ้านพอ”

“อ้อ...” ซาหวานเอ่ยเพียงแค่นั้น ทั้งที่จริงแล้วในใจต่อท้ายว่า...อีกแล้ว เหรอ

ครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรก กล่าวได้ว่าทุกๆ สามสี่เดือน ประโยคเหล่านี้จะต้องออกจากปากอรุณ แน่แน่นอนว่าทุกครั้งเกิดกับผู้ชายไม่ซ้ำกัน ซาหวานไม่ได้สนใจรายละเอียดอะไรนัก เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องของเธอ แต่ไหนแต่ไรเธอยึดคติชีวิตใครชีวิตมัน ยุ่งเรื่องชาวบ้านไปก็ไม่ได้ทำให้ชีวิตเธอดีขึ้น

และเธอเชื่อว่า การไม่สอดรู้สอดเห็นเรื่องของชาวบ้าน คือการไม่ผลาญเวลาอันมีค่าไปกับเรื่องเหลวไหล

ไม่ว่าจะเป็นเช่นนี้แค่กับคนไทยด้วยกัน ต่อให้เป็นเพื่อนต่างชาติที่มหาวิทยาลัยก็เถอะ คบเพียงผิวเผินเรียกว่าคนเรียนห้องเดียวกันเสียมากกว่า

ประกอบกับที่เธอสนใจใช้เวลาว่างทำงานมากกว่าจับกลุ่มเที่ยว ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีเพื่อนสนิท ถึงกระนั้นใจว่าเจ้าตัวจะทุกซักร้อน ไม่ได้สนใจไขว่คว้าการเข้าสังคม เลือกรมีความสุขกับการอยู่คนเดียวและการหาเงินดูแลแม่

ช่วงเวลาที่ยุ่งที่สุดของร้านอาหารไทยมีอยู่สองช่วง ช่วงแรกคือลิบเอ็ดโมงถึงบ่ายโมงเกือบบ่ายสอง ช่วงที่สองคือตั้งแต่ย่างสี่โมงเย็นจนถึงสี่ทุ่ม เรียกได้ว่าสองช่วงนี้ชาววนเดินจนขาขาไร้ความรู้สึก มือแข็งเกร็งแบกถาดอาหาร จะว่าไปสองช่วงเวลานี้ใช้เพียงร้านอาหารไทยเท่านั้นที่วุ่นวาย ร้านอาหารตะวันตกเองก็เช่นกัน

ร้านบ้านอาหารไทยปิดให้บริการเวลาสี่ทุ่ม ลูกค้านักสุดท้ายคือนักเรียนไทยซึ่งมาเรียนภาษาที่นิวยอร์ก ชาววนพลิกป้ายหน้าร้านจาก ‘Open’ เป็น ‘Close’ ตามด้วยการเก็บโต๊ะอาหาร เก็บกวาดทำความสะอาดร้าน ขณะที่แพตตีผู้เป็นเจ้าของร้านนั่งคิดเงินจัดการสรุยอดวันนี้

“น้ำแพตตี แล้วน้องคนที่หนูเคยเจออาทิตย์ที่แล้วไปไหนแล้วหรอคะ”

ชาววนถามถึงสาวน้อยอายุราวสิบแปดปีซึ่งเธอได้พบเมื่อสัปดาห์ก่อน สาวน้อยคนนั้นจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าชื่อเมย์ ทำตำแหน่งทำทุกอย่างเช่นเดียวกับเธอ

“ย้ายไปแคลิฟอร์เนีย” แพตตีตอบด้วยเสียงค่อนข้างสับสน วางใบเสริจอาหารในมือลง “พูดแล้วก็อารมณ์เสีย เลี้ยงเสียข้าวสุก! อุตส่าห์รับไว้ตอนมันไม่มีที่ไป ดูลึนงูพิษ พอร้านอาหารทางนั้นรับก็ทิ้งฉันไว้ ไม่สนใจสำนักบุญคุณ”

ผู้รับฟังทำปากเบ้ อยากรจะเถียงยิ่งนักว่าถ้าเป็นเธอเธอก็ไป เพราะสาวน้อยคนนั้นอยู่ที่นั่นในฐานะวีซาชขาดหรือที่เรียกว่าโรบินฮูด และไม่ได้มีประสบการณ์ทำงานร้านอาหารมาก่อน จึงถูกกดขี่ด้วยคำว่าทดลองงานแบบไม่มีกำหนด จ่ายค่าจ้างเพียงข้าวกล่องกล่องเดียว แม้แต่ทิปก็ไม่มีการแบ่งให้

“เออเน่ นิ่งชาววน แม่แกเป็นยังงี้บ้าง เมื่อไหร่จะกลับมาทำงาน” น้ำเสียงที่ใช้ถามไร้ซึ่งความเป็นห่วง มีเพียงเรื่องสูญเสียบประโยชน์เจออยู่

“แม่อังยังไม่หายค่ะ”

“อ้าว แล้วฉันจะทำยังไง เอาอย่างนี้ ระหว่างที่แม่แกมาทำงานไม่ได้ แกก็มาทำงานชดใช้แทนแม่แกละกัน ค่าจ้างฉันไม่จ่ายนะ ถือว่าชดใช้ความเสียหายที่ร้านขาดคนงาน แต่ทีปจะแบ่งให้ห้าเปอร์เซ็นต์ กับพวกของเหลือแกก็ขนเอากลับไป”

ซาหวนชะงักมือที่กำลังกวาดร้าน “ไม่ได้หรอกค่ะ หนูมีเรียน”

“แกก็หยุดเรียนมาทำงานสิ”

“ไม่ได้ค่ะ”

แพตตีกระแทกใบเสริ้จไปใหม่ลงตะกร้า ลูกขึ้นทำสะอว “เยอะ! นึกถึงบุญคุณฉันบ้างนะ ทั้งแกทั้งแม่แก”

“บุญคุณ?” คนถูกทวงบุญคุณย้อนถามเสียงสูง “ไม่ทราบว่ามีบุญคุณอะไรต่อหนูกับแม่เธอคะ อย่ามาอ้างเรื่องรับทำงานนะ น้ำ หนูทำงานหน้าจ่ายเงิน แบบนี้มันไม่ได้เรียกว่าบุญคุณ ถ้าหนูนั่งกระดิกขาอยู่บ้านแล้วน้ำเอาเงินมาให้ นี่ถึงเรียกว่าบุญคุณ”

คนถูกย้อนโกรธจนตัวสั่น ชี้ไปยังคนที่หันกลับไปกวาดพื้นต่อ ยังไม่หันจะอ้าปากคำ ซาหวนก็ชิงพูดแทรก

“น้ำเตรียมหาคนทำงานแทนแม่ได้เลยนะคะ สิ้นเดือนนี้หนูไม่ให้แม่มาทำงานแล้ว แม่แกแล้ว หนูอยากให้แม่พัก ระหว่างนี้วันไหนหนูมีเวลาจะมาช่วยงานที่ร้าน ขอแบ่งทีปกับข้าวละกันค่ะ”

ซาหวนพูดจบก็เดินเข้าไปในครัว จัดแจงหยิบกล่องอาหารที่เตรียมไว้ออกจากกระเป๋าสวมกล่อง ตักข้าวติดกันหม้อลงกล่องแรก กวาดแกงเขียวหวานที่เหลือแต่น้ำ พัก และเลือดสามชิ้นลงกล่องที่สอง เทผัดคะน้าหมูกรอบที่เหลือไปคะน้าไม่ถึงสิบใบและหมูกรอบสองชิ้นลงกล่องที่สาม ปิดฝาทั้งสามกล่องแล้วเก็บใส่กระเป๋ายี่

หญิงสาวขนหม้อและอุปกรณ์ประกอบอาหารทั้งหมดไปไว้หลังร้าน สถานที่ที่เป็นลานเปิดโล่งขนาดเล็กมากคือที่ที่ใช้สำหรับล้างจาน ตามกฎหมายการล้างจานเช่นนี้ไม่ถูกต้องนัก มีสิทธิ์ถูกปรับและจับได้

ทั้งที่รู้แต่แพตตีก็ไม่สน ยืนกรานจะทำเช่นนั้น ส่วนหนึ่งเพราะไม่เคยมีใครร้องเรียน อีกส่วนเพราะมูมนั้นเป็นมูมอับ ไม่มีใครสนใจเดินเข้ามาดู ทำให้ลับหูลับตาคน

บนพื้นอัดแน่นไปด้วยจานชามนับร้อยใบ ยังมีช้อนส้อมจำนวนมาก กะละมังที่วางอยู่ก่อนหน้าเติมน้ำจากก๊อกน้ำข้างกำแพงจนเต็ม เธอนั่งลงบนม้านั่งตัวเล็กซึ่งแพตตีขนมาจากเมืองไทย เทน้ำยาล้างจานลงในกะละมังใบที่หนึ่ง ตีให้ฟองขึ้นฟู แง้หน้ามองท้องฟ้าสีดำสนิทราวสีถ่าน

คืนนี้พระจันทร์เสี้ยวเล็กจืด ไม่มีแม้แต่เพียงเศษดาวอยู่บนฟ้า หากไร้ซึ่งแสงไฟพลากสีล้นจากตึกสูง คำคืนนี้คงมืดและวังเวงน่าดู ซาหวานหยุดชมท้องฟ้า หันไปทางเสียงเปิดประตูหลังร้าน อรุณกำลังเดินตรงมา

“กะละมังนี้ด้วย” อรุณวางกะละมังใบเล็กซึ่งมีจานอยู่ห้าใบลงบนพื้น “นำไปก่อนนะ ผูกบอแม่แกด้วยว่าหายเร็วๆ ละ”

“คะ สวัสดีค่ะนี่” ซาหวานยกมือไหว้ แล้วหันกลับมาเริ่มล้างจาน กองสูงเท่าภูเขาขนาดย่อมตามลำพัง

ลมช่วงตึกหนาวกว่าลมยามแสงอาทิตย์ยังสาดส่อง เมื่อโซยพัดก็พาให้คนที่กำลังล้างจานชนลูกตัวสั้น ถึงกระนั้นสองมืออันชุ่มไปด้วยฟองซาวก็ทำได้หยุดไม่ ยังคงล้างจานต่อราวไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น เพราะเธอเคยผ่านการล้างจานท่ามกลางหิมะตกกระหน่ำในคืนที่หนาวที่สุดของนิวยอร์กมาแล้ว ลมเพียงเท่านั้นเทียบไม่ได้กับสิ่งที่เคยผ่านมา

สองชั่วโมงผ่านไป เครื่องครัวทั้งหมดจัดเรียงเรียบร้อยอยู่บนชั้นวาง ซาหวานสะพายกระเป๋าเป้ เดินออกไปหน้าร้าน ที่นั่นแพตตีกำลังนั่งรับประทานส้มตำปูปลาร้าพลางจดเลขหอยวงตต่อไป

“หนูกลับแล้วนะคะ”

แพตตีเงยหน้าขึ้น เอ้อมมือไปหยิบเงินสามสิบห้าเหรียญส่งให้ ซาหวานรับมาพร้อมก้มขมวดคิ้ว เธอจำได้ว่าส่วนแบ่งที่ปีวันนี้สมควรได้ราวห้าสิบเหรียญ

“นำไปเงินหนูขาด”

ผู้ถูกหักท้วงทำเสียงจึกจึกในปาก “ขาดยั้ง ค่าแรงแกก็สามสิบห้า เหรียญไง”

“ทียบหนูละ”

“วันนี้ฉันช่วยแกเสิร์ฟ ไม่จ่ายทียบ”

ซาหวานยัดเงินสามสิบห้าเหรียญลงกระเป๋ากางเกง กอดอก แหวตาพร้อมเอาเรื่อง “แน่ใจ?”

แพตตี้รู้สึกขนลุกยามปะทะกับสายตาสู้คน รู้ดีว่าเด็กคนนี้ต่างจากมารดาอย่างสิ้นเชิง ละไม่สงบปากสงบคำ ว่าอย่างไรก็อย่างนั้น ส่วนซาหวานนั้น...

“ตกลงจะจ่ายทียบไหม ทียบของหนู เงินของหนู! อย่ามาโกงหนู! แค่นูดยอมให้น้ำจ่ายค่าจ้างแบบเหมาวัน ไม่นับเป็นชั่วโมงละสิบเหรียญก็มากพอแล้ว อย่าให้หนูโทร. แจ้งตำรวจนะ!”

แพตตี้ยิ้มไม่เต็มหน้า เอื้อมมือไปดึงธนบัตรยี่สิบดอลลาร์ออกมาสองใบ ธนบัตรสิบดอลลาร์หนึ่งใบแล้วส่งให้ซาหวาน

“เอาไป แหม...นั่งซาหวาน นิดหน่อยอย่าให้มันมากนั้ะ”

ซาหวานไม่ได้ต่อปากต่อคำ รับเงินแล้วยกมือไหว้ “สวัสดีค่ะ”

เธอเดินออกไปทางประตูหน้าร้าน ทำให้สนใจเสียงตำหนิตีเดียของผู้อู้อุโสกว่าไม่ หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูเวลาพร้อมกับส่งข้อความไปบอกแม่ หนูกำลังกลับบ้านนะคะ วันนี้มีแกงเขียวหวานกับผัดผักคะน้ำคะ

เมื่อกล่าวถึงมหานครนิวยอร์ก นอกจากย่านไทม์สแควร์อันแสนโด่งดัง ยังมีอีกย่านซึ่งผู้คนพากันไปเยือน นั่นคือย่านไซโท ทิวทั้งย่านอัดแน่นด้วยร้านแบรนด์ดังทั้งระดับโลกและระดับท้องถิ่น เอกลักษณะนี้ก็หนึ่งอย่าง ซึ่งเป็นที่เล้าลือคือ สองฝั่งถนนมากมายด้วยรถซูเปอร์คาร์จอดอวดโฉมให้ผู้เดินผ่านอิจฉา

รถยนต์สปอร์ตเซ็กซี่ขามุกคันหนึ่งแล่นฝ่าความมืดด้วยความเร็วเกือบเลยกฎหมายกำหนด แล้วค่อยๆ ชะลอความเร็วเทียบจอดหน้าตึกหลังหนึ่ง ตึก

หลังนี้เพิ่งสร้างเสร็จและปล่อยขายเมื่อสามปีที่แล้ว รูปทรงสร้างเลียนแบบ ตึกเก๋าทาสีอิฐ

ประตูดอกเปิดออก บุรุษร่างสูงหุ่นคล้ายนักกีฬาก้าวลงจากรถ เขาพับแขนเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนขึ้นมาระดับข้อศอกลวกๆ ก้มตัวคว่ำกระเป๋าสีเอ็กสาร์ ยังไม่ทันได้ปิดประตูดอก โทรศัพท์มือถือก็ปรากฏแสงสว่างวาบ โชว์เบอร์โทร. เข้าจากประเทศไทย

เจ้าของเครื่องถอนหายใจ รับสายด้วยเสียงเหนื่อยอ่อน เพราะคาดเดาประโยคแรกของผู้โทร. มาจะเอ๋อได้

“ตาเต เมื่อไหร่จะกลับเมืองไทย”

“แม่มีธุระอะไรครับ”

“อ้อ เดี่ยวนี้แม่โทร. หาเตต้องมีธุระด้วยใช่ไหม พ่อสูติแพทย์ผู้แสนโด่งดัง หี!”

น้ำเสียงกึ่งน้อยใจกึ่งประชดทำให้เตรนย์ลอบถอนหายใจครั้งที่สอง ปรับน้ำเสียงให้ดูกระตือรือร้นขึ้น แสร้งทำเหมือนไม่ทราบเจตนาที่มารดาโทร. มาหา

“โทร. ได้สิครับ แม่สบายดีนะครับ”

“เมื่อไหร่เตจะแต่งงาน”

“ใจเย็นสิแม่ ผมกำลังพยายามหาลูกสะใภ้ให้แม่อยู่”

“อย่าได้ริอ่านคว่ำหม่อมหัวทองมาเชียวล่ะ ไม่อย่างนั้นแม่เอาเลือดหัวเราออกแน่”

ชายหนุ่มอมยิ้มขึ้น คาดเดาทำทางมารดาในยามนี้ได้ว่าคงกำลังคุยไปเดินบนลู่ออกกำลังกายไป

“ไม่หม่อมหัวทองแน่ครับ แค่นี้ก่อนนะครับแม่ ผมรักแม่นะครับ”

เขาเอ่ยคำอำลาพร้อมกับกดวางสาย จากนั้นจึงหยิบบัตรเครดิตเสียบมิเตอร์ชำระเงินค่าจอดรถซึ่งตั้งอยู่บนทางเท้า ชำระเงินค่าจอดรถถึงพวงนี้เข้าตอนสาย เรียบร้อยแล้วจึงเดินเข้าสู่อะพาร์ตเมนต์ กดเรียกลิฟต์ขึ้นสู่ห้องพักชั้นสาม มือข้างหนึ่งหิ้วกระเป๋า อีกข้างล้วงกระเป๋ากางเกง

ดวงตาอันแสนเหนียวล้าหนักอึ้งจากการเฝ้าเคสคนไข้ที่ลึบแปดชั่วโมงติดต่อกันใกล้ปิดลงทุกที เจ้าตัวต้องอาศัยความพยายามไม่น้อยในการฝืนลิ้มตา พาร่างที่ใกล้หมดแรงตรงเข้าสู่ห้องพัก

ห้องพักของเขาเป็นห้องชุดขนาดใหญ่ ประดับตกแต่งสไตล์โมเดิร์นเน้นสีขาว ความเป็นระเบียบของห้องทำให้ยากจะเชื่อว่าที่นั่นคือห้องหนุ่มโสด เจ้าของห้องวางกระเป๋าไว้บนเคาน์เตอร์คร่าว มือเริ่มต้นปลดกระดุม ในขณะที่เท้าตรงเข้าห้องนอน เมื่อประตูห้องนอนปิดลง เลือะเซ็ทก็ถูกเหวี่ยงลงตะกร้าเสื้อผ้าใช้แล้วพอดิบพอดี

เตรียมจัดการกับชิ้นส่วนที่เหลือจนเกลี้ยง พาร่างกำยำอัดแน่นด้วยมัดกล้ามเนื้อเข้าสู่ห้องน้ำขนาดใหญ่เกือบเท่าห้องนอน เขาเปิดน้ำใส่อ่างอาบน้ำแล้วเดินไปชำระล้างตัวสระผมจนสะอาด

อาบน้ำเสร็จ น้ำในอ่างก็ไดระดับที่ต้องการพอดี มือคว้าเอาขวดสลิชขนาดราวห้าลิตรซึ่งบรรจุยาคลายกล้ามเนื้อสำหรับแช่ แล้วเทของเหลวสีน้ำตาลอ่อนลงในน้ำ กลิ่นหอมสดชื่นชวนกระปรี้กระเปร่าเริ่มกระจายอวลทั่วห้อง

สองเท้าของเขาก้าวเข้าสู่อ่าง หย่อนร่างลงนอนพิง ปิดเปลือกตาลง... เปิดรับการผ่อนคลายอันผาสุก

การแช่น้ำถูกขัดจังหวะเพราะเสียงโทรศัพท์มือถือดังลอดแผ่วเบาเข้ามาในห้องน้ำ ชายหนุ่มลุกขึ้นพร้อมกับปล่อยน้ำ เอื้อมมือคว้าผ้าเช็ดตัวซึ่งแขวนอยู่ที่ราวสีขาวขุ่น เช็ดตัวลวกๆ แล้วพันรอบเอวสอบ เดินออกจากห้องน้ำตรงไปรับโทรศัพท์ซึ่งดังติดต่อกันเป็นครั้งที่สี่

“ฮัลโหล ลิซ่า มีธุระอะไรรีเปล่าครับ”

“ฮัลโหล เต ฉันทูอยู่ข้างหน้าตึกคุณ คุณเปิดประตูให้ฉันทนอยลิคะ”

เสียงปลายสายบอกชัดถึงความปรารถนา ใ้ว่าผู้ฟังไม่รู้ เพียงแค่เลือกปฏิเสธเพราะตอนนี้เขาต้องการพักผ่อน

“ผมนอนแล้ว มีธุระอะไรไว้เจอกันที่ทำงานนะครับ กูตไนต์”

เขากดตัดสายทิ้งทันที โยนโทรศัพท์ไปอีกมุม ไม่ได้สนใจสายเรียกเข้า

เบอร์เดิมทีโทร. กลับมาเรื่อยๆ ชายหนุ่มดึงผ้าขนหนูออกแล้วเหยียดไปยังโซฟาข้างประตูระเบียงกระจก กระซางผ่านววมซึ่งแม่บ้านปุเก็บมูมิให้จนหลุดเป็นอิสระ พาร่างอันเปลือยเปล่าเอนลงบนที่นอน

ดวงตาคมโตปีดลง ไม่ถึงหนึ่งนาที่ตีดวงตาคู่นี้ก็เปิดขึ้น พร้อมกับที่เขาลุกขึ้นนั่ง เอ้อมมือคว่ำโทรศัพท์มือถือ เปิดเข้าสู่โปรแกรมหาคู่อันแสนโด่งดัง เช็กข้อความนับร้อยจากสาว ๆ ทั้งเอเชียและตะวันตก กอดดูผ่านๆ ไปเรื่อย โดยไม่ได้ตอบใครสักคน เสร็จจากดูข้อความก็คลิกสู่หน้าค้นหาคู่เด็ด

“เอาอายุสักยี่สิบถึงยี่สิบหกละกัน”

เขาเริ่มต้นกำหนดคุณสมบัติคู่เด็ดที่ต้องการ ระบุจนครบทุกช่อง กดเริ่มทำการค้นหา ข้อมูลที่ปรากฏคือรูปภาพสตรีนับพันพร้อมประวัติ เขาเปิดไล่ดูไปเรื่อย จากหน้าหนึ่งจนกระทั่งผ่านไปถึงหน้าสี่สิบ

ทว่า...ไม่มีสักคนที่เขากดเข้าไปดูประวัติ ไม่มีแม้แต่การกดดูรูปเพิ่ม

ความพยายามเกือบหนึ่งชั่วโมงจบลง เตรีญณ์ถอนหายใจ มองโปรแกรมหาคู่ ตัดสินใจกดลบโปรแกรมทิ้งด้วยความรู้สึกว้าขังไร้ประโยชน์ ไม่น่าหลงเชื่อคำยู่ของเพื่อน เขาโยนโทรศัพท์มือถือไปอีกด้าน เอนหลังลงนอน ก่ายหน้าผาก ดวงตาจ้องมองเพดานสีขาว จ้องจนแทบจะฝังดวงตาเข้าไปในเพดานนั้น แต่แท้จริงแล้วความคิดของเขากำลังล่องลอย

ลอย...ไปพร้อมกับความสงสัยที่ว่า...

ชั่วชีวิตของเขา จะมีโอกาสได้เจอใครสักคนที่ทำให้ใจเต้นแรงราวโลกหยุดหมุนไหมหนอ

ไข่ใบที่ สอง

มีคำกล่าวที่ว่า If you can live in New York City, you can survive anywhere.

ถ้าคุณสามารถมีชีวิตอยู่ได้ในมหานครนิวยอร์ก คุณสามารถอยู่รอดทุกที่บนโลกใบนี้

สำหรับละไมผู้ผ่านการดิ้นรนมากกว่ายี่สิบปี เธอกล่าวพูดได้ว่า คำกล่าวนี้ไม่ได้เกินจริงแม้แต่น้อย

เรื่องเริ่มต้นเมื่อยี่สิบสามปีที่แล้ว ละไม...สาวน้อยอายุสิบเก้าปีเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลจากจังหวัดหนึ่งในภาคกลางของประเทศไทย มาอีกซีกหนึ่งของโลก สู่ประเทศที่เธอรู้จักชื่อก่อนการเดินทางเพียงหนึ่งสัปดาห์

แน่นอนว่าขั้นตอนทั้งหลายล้วนกระทำการผ่านเครือข่ายสีดำ ผู้ดำเนินการมีชื่อว่า 'เจินิด' นายหน้าจัดหาสาวไร้เดียงสาทำงานนวดที่นิวยอร์ก โดยเก็บค่าดำเนินการถึงสี่หมื่นบาท

สี่หมื่นบาทนับเป็นจำนวนเงินมากโขสำหรับละไม เธอกล่าวพูดได้ว่าตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเห็นเงินจำนวนนี้ แต่ด้วยความด้อยทางการศึกษา ถูกล่อลวง

ด้วยคำพูดสวยหรู ทั้งยังมีบ้านหลังใหญ่ที่สุดในหมู่บ้านของเงินดีและทองเต็มตัวซึ่งเงินดีมากใส่อวดความมั่งคั่ง ทุกอย่างนี้ล้วนเป็นสิ่งการันตีชั้นดีของสาวน้อยใหญ่ผู้ปรารถนาเป็นเงินดีคนที่สอง

‘ฉันคิดค่าอนาคตร้ายของแกสิ่หมื่นบาท ในเมื่อแกไม่มีเงินจ่ายค่าดำเนินการก็จ่ายเป็นค่าแรงแทนแล้วกัน แกทำงานให้ฉันหนึ่งปี พอครบกำหนดแกก็เป็นอิสระ เงินที่ได้ฉันหักค่าธรรมเนียมรอบละสามลิบเปอร์เซ็นต์ อีกเจ็ดลิบเปอร์เซ็นต์แกได้ไป’

‘หนึ่งปีเลยเหรอเจ้ แล้วไอ้สามลิบเปอร์เซ็นต์กับเจ็ดลิบเปอร์เซ็นต์นี่คือยังไงเหรอจ๊ะ มันเป็นเงินไทยกี่บาทหรือ รอบนี้แปลว่ายังไงจ๊ะ อ้อ แล้วฉันหมวดไม่เป็น เจ้าของร้านที่นั่นจะรับฉันจริงๆ เหรอจ๊ะ’

‘โอ๊ย! ถามอะไรมากมาย ไปถึงแล้วก็รู้เอง!’

ประโยคสนทนาในวันนั้นไม่เคยจางหายจากความทรงจำของละไม เธอกล้ายอมรับว่าเธอโง่เขลา ไม่ทันเล่ห์เหลี่ยมใครนัก ประกอบกับความจนของครอบครัว ทั้งพ่อและแม่ที่อายุมากขึ้นจนแทบจะทำงานไม่ไหว ทุกอย่างผลักดันให้ละไมตัดสินใจเลือกเดินในทางที่ไม่เคยคาดคิด

‘จ๊ะๆ ตกลงฉันต้องเอาอะไรไปบ้างจ๊ะ’

‘ก็ของใช้ส่วนตัวแกเงါ เอาเป็นว่าอีกห้าวัน เดี่ยวฉันจะเอาหนังสือเดินทางมาให้แก’

ละไมในยามนั้นไม่รู้จกว่าสิ่งใดคือหนังสือเดินทาง ‘ไม่รู้’ว่าแท้จริงแล้วต้องทำอะไรถึงได้มา การเดินทางไกลที่สุดที่ผ่านมาก็คือหอบผักซึ่งเก็บได้จากไร่แถวบ้านไปขายในเมือง ด้วยความเป็นคนขี้เกรงใจทั้งยังกลัวไม่ได้งานทำให้เธอไม่กล้าเอ่ยถามสิ่งใดนัก เก็บทุกอย่างเอาไว้ในใจพร้อมกับความเชื่อมั่นอันแสนไร้เดียงสา...

ว่าสตรีผู้นี้คือแม่พระ ผู้เข้ามาโปรดให้ทางรอดแก่ครอบครัวเธอ

ห้าวันต่อมา หนังสือเดินทางถูกมอบให้ละไม ในนั้นคือชื่อ-นามสกุลใครก็ไม่ทราบ พอเอ่ยถามเงินดีก็ตวาดใส่ ทั้งยังบอกว่าไม่เป็นอะไร สิ่งเดียวที่ละไมทราบคือรูปถ่ายนั้นเป็นรูปของเธอ เป็นรูปที่เงินดีพาไปถ่ายที่ร้านถ่ายรูป

สตรีผู้ไร้เดียงสาและโง่เขลาไม่ทราบเลยว่าแท้จริงแล้วหนังสือเดินทางเล่มนี้ผิดกฎหมาย เธอกำลังจะเดินทางสู่อีกฟากหนึ่งของโลกด้วยวิธีการ 'ผ่าหนังสือเดินทาง'³

วิธีการนี้...ทำให้ชื่อของนางสาวละไม แต่งอ่อน ไม่เคยเดินทางออกจากประเทศไทย และนางสาวละไม แต่งอ่อน ไม่เคยเหยียบเข้าแผ่นดินสหรัฐอเมริกา ทั้งที่แท้จริงละไมถูกส่งทอดเหยียบเข้าสู่สนามบินนานาชาติจอห์น เอฟ. เคนเนดี เรียบร้อยแล้ว ผ่านการดำเนินงานของกระบวนการสีด้าข้ามประเทศอันประกอบด้วยชาวไทยและชาวอเมริกัน

นรกบนดินเริ่มต้นขึ้นเมื่อเธอได้พบความจริงว่า คำว่าขนาด...แท้จริงแล้วคือการค่าบริการทางเพศ เธอถูกนำตัวไปอยู่ย่านแหล่งเลื่อมไทม์ของมหานครนิวยอร์ก ผู้อยู่อาศัยส่วนใหญ่คือแรงงานลักลอบที่หนีเข้าสหรัฐอเมริกา ทั้งผ่านชายแดนเม็กซิโกและพรมแดนแคนาดา

คนเหล่านี้คือแรงงานชั้นต่ำ รับค่าแรงต่ำมากเพื่อตัดราคาแรงงานเจ้าของประเทศซึ่งมีกฎหมายคุ้มครอง แน่แน่นอนว่าผู้ชายเหล่านี้ทำงานหนัก ย่อมต้องการการระบายทางเพศค่อนข้างสูง ด้วยเหตุนี้เธอและผู้หญิงผู้แสนโง่เขลานั้นสืบคนจึงถูกนำตัวมาเพื่อให้บริการแก่ผู้ชายเหล่านี้ ด้วยค่าตัวสิบเหรียญต่อหนึ่งรอบ

ละไมไม่ได้ยินยอมแต่โดยดี ชีวิตเธอในยามนั้นไม่ต่างจากละครวิทยุ ถูกซ้อมเพื่อบังคับให้รับแขก ทั้งข่มขู่เอาชีวิต สารพัดสิ่งแม่เทริก⁴นำมาบีบบังคับ จนกระทั่งถึงมาตรการสุดท้าย คือการขู่ฆ่าพ่อแม่ที่ประเทศไทย ด้วยเหตุนี้ละไมจึงไร้ทางเลือก ตัดสินใจจำยอมรับแขกแต่โดยดี

อาจด้วยผลบุญเก่าของละไมหรือเพราะผลกรรมของคนเหล่านั้น ค็นแรกทีละไมรอรับแขก เกิดเหตุการณ์แก๊งจีนเข้าถล่มแก๊งเจ้าถิ่นที่คุมอยู่ที่นี้

³ การผ่าหนังสือเดินทาง หมายถึง การสวมรอยหนังสือเดินทางของคนคนหนึ่งให้กลายเป็นของอีกคนหนึ่ง

⁴ แม่เทริก คือคำเรียกผู้ดูแลผู้หญิงค่าบริการ หรือที่รู้จักกันในชื่อแม่เล้า

ใครเล่าจะคาดคิดว่ามหานครนิวยอร์กมีนักเลงซึ่งเรียกขานว่าแก๊งทำศึกกันตลอดเวลา ผู้หญิงมากมายพากันวิ่งหนีตาย ละไมเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

ท่ามกลางท่ากระสุนและการฆ่าฟัน โชคชะตานำพาให้ละไมพบกับ 'เซียวเพ็ง' หรือชื่อในสหรัฐอเมริกาคือ ปีเตอร์ เซียว บรูซร่างสูงใหญ่ผิวขาว หน้าตาดีจนน่าแปลกใจ เขาคือหนึ่งในลูกน้องแก๊งเงินผู้มาบุกเจ้าถิ่น

ใบหน้าสวยหวาน ดวงตากลมโต และท่าทางหวาดหวั่นของสาวน้อยจับสายตาและหัวใจของชายหนุ่มอายุยี่สิบห้าปี ในที่สุดเขาก็ยื่นมือช่วยพาเธอหนีออกจากที่แห่งนั้น ทั้งยังรับเธอเป็นภรรยาทั้งที่เจอกันได้ไม่ถึงสามสัปดาห์!

ละไมไร้ทางเลือก ผู้หญิงตัวคนเดียวไร้เงินแม้แต่เซ็นต์เดียว หนังสือเดินทางถูกแม่แตรักยึด ไร้ตัวเครื่องบินกลับบ้าน ทั้งยังขาดความรู้เรื่องการเดินทางไปขอความช่วยเหลือจากสถานกงสุล ทำให้เธอจำยอมรับชะตาสายใหม่

หากจะกล่าวว่าชะตาสายนี้ดีกว่าเดิมหรือไม่ ละไมในยามนั้นทราบดีอยู่แล้วว่า อย่างน้อยเธอจะมีสามีเพียงคนเดียว ไม่ต้องทนกล้ำกลืนรับแขกนับร้อยนับพันเป็นเวลาหนึ่งปี

ละไมพาตัวเองที่ไร้สมบัติติดตัวนอกจากเสื้อผ้าซึ่งสวมอยู่ เข้าไปอยู่กับเพ็งในห้องพักเล็กๆ ย่านควีนส์ ห่างจากมหานครนิวยอร์กครึ่งชั่วโมง ย่านนี้แตกต่างจากย่านที่เคยอยู่ยิ่งนัก คลาคล่ำด้วยชนชาติเอเชีย ส่วนที่อยู่อาศัยเดิมอาจกล่าวได้ว่าเป็นถิ่นเม็กซิกัน

เพ็งไม่ใช่คนช่างพูด ละไมเองก็เป็นคนพูดน้อย ประกอบกับต่างคนต่างใช้คนละภาษา เพ็งพูดภาษาจีนเป็นหลัก พูดภาษาอังกฤษได้บ้าง ส่วนละไมรู้แค่ภาษาไทย ทั้งคู่จึงไม่ค่อยพูดคุยกันนักเพราะพูดไปก็ไม่รู้เรื่อง สื่อสารกันผ่านภาษากายเป็นหลัก

แม้ทั้งคู่จะอยู่ด้วยกันกะทันหัน แต่เพ็งดูแลละไมเป็นอย่างดีเท่าที่เขาทำได้ ชีวิตของละไมในยามนั้นแม้ไม่สุขสบายแต่ก็ไม่ลำบาก หน้าทีของเธอคือทำความสะอาดห้อง ทำอาหาร ดูแลสามี ส่วนเพ็งทำงานกับแก๊ง ละไมไม่ทราบว่าเขาทำอะไรและไม่เคยถาม

เรื่องทีละไมทราบเกี่ยวกับสามีจากที่เขาพยายามสื่อสารคือ เพิ่งมาจาก
เจิ้งตู ลอบเข้าสหรัฐอเมริกาด้วยการลัดเลาะผ่านชายแดนมาเรื่อย เขาไม่มี
พี่น้อง ไม่มีพ่อแม่ ใช้ชีวิตอยู่คนเดียว

ที่สำคัญที่สุด...สถานะของเขาผิดกฎหมายเช่นเดียวกับละไม

ละไมปรารถนาติดต่อกับแม่ ทว่าไร้หนทางใดๆ ชีวิตของเธอเหมือน
ถูกมัดแขนขาปิดตาปิดปาก จะพูดคุยกับใครก็ได้ ผู้หญิงส่วนใหญ่ย่านนี้พูด
ภาษาจีน สิ่งเดียวทีละไมทำได้คือเก็บเงินซึ่งแบ่งให้ พร้อมกับความหวังว่า
สักวันจะหาทางส่งให้พ่อกับแม่

หลังจากอยู่กับเพ้งได้หนึ่งปี ในที่สุดละไมก็ตั้งครุภรรยาที่บ้านทุกอย่าง
ที่เธอเคยทำเพ้งเป็นคนรับผิดชอบทั้งหมด ละไมในยามนั้นคือหญิงสาวผู้แสน
มีความสุข เธอรับรู้ได้ว่าเพ้งรักเธอ และความดีของเพ้งทำให้เธอรักเขา เขา
คือเสาหลักของชีวิต ละไมไม่เคยคาดคิดถึงวันที่เพ้งจากไป สิ่งเดียวที่เธอ
มองเห็นคือเธอและเพ้งมีลูก มีครอบครัวที่สมบูรณ์

เก้าเดือนต่อมา สาวน้อยของแม่ละไมและพ่อเพ้งถือกำเนิดที่เบิร์ท
เซ็นเตอร์เล็กๆ ผ่านการทำคลอดของมิดไวฟ⁵ ยามตั้งครุภรรยาละไมชอบดื่มชา
ใส่น้ำตาล เธอจึงเรียกเจ้าตัวเล็กว่า 'ชาหวาน'

ถึงแม้ว่าทั้งคู่จะไม่ใช้พลเมืองอเมริกัน แต่ตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา
เด็กทุกคนที่ถือกำเนิดบนแผ่นดินนี้ล้วนได้รับสัญชาติอเมริกัน ด้วยเหตุนี้
ชาหวานจึงถือสัญชาติอเมริกัน

ชีวิตของหญิงสาวผู้แสนโชคดีจบลง เมื่อเช้าวันรุ่งขึ้นอันเป็นวันที่เธอ
กำลังรอเพ้งมารับเธอและลูกออกจากเบิร์ทเซ็นเตอร์ เพื่อนของเพ้งได้เดินทาง
มาหาพร้อมกับแจ้งข่าวร้ายแก่ละไมผู้เริ่มพอฟังภาษาอังกฤษออกบ้าง

เพ้งถูกยิงเสียชีวิตจากเหตุปะทะกับแก๊งคู่อริ แม้แต่ศพก็เอาออกมา
ไม่ได้!

การสูญเสียเสาหลักของชีวิตทำให้ละไมแทบคิดสั้น อุ้มลูกสาวซึ่งเพิ่งถือ

⁵ Midwife หมายถึง ผดุงครรภ์หรือหมอดำแยฝรั่ง

กำเนิดกระโดดน้ำฆ่าตัวตาย ทว่าดวงตาใสแจ๋วที่จ้องมองเธอ อีกทั้งรอยยิ้ม
แสงงดงามราวแสงอาทิตย์สาดส่องยามเช้า หลอมละลายหัวใจอันถูกแช่แข็ง
ของผู้เป็นแม่ ทำให้ละมือนเลือกที่จะสู้ด้วยเงินก้อนสุดท้ายที่เพิ่งทิ้งไว้ให้

สู้...เพื่อชีวิตของเธอและลูกสาว

สู้...เพื่อสมบัติล้ำค่าที่เพิ่งมอบให้ นั่นคือสายเลือดของเธอ

การเลี้ยงลูกตามลำพังโดยไร้การศึกษา สื่อสารภาษาอังกฤษได้เพียง
น้อยนิด แค่นี้ก็คิดก็ไม่อาจคาดเดาได้ว่ายากเย็นเพียงใด นับตั้งแต่สูญเสีย
หัวหน้าครอบครัว สองแม่ลูกต้องออกจากห้องพักตามกฎของแก๊ง ละไมพา
ชาหวานวัยแรกเกิดออกเร็วร้อน

งานแรกที่ทำคือรับจ้างเรียงของในรถบรรทุกและรถพ่วง ทั้งคู่จึงมีชีวิต
หลังรถพ่วงตะลอนไปทั่ว ด้วยความที่เป็นแม่ลูกอ่อนทำให้เป็นอุปสรรคต่องาน
ในที่สุดนายจ้างก็เลือกให้เธอลาออกโดยโยนเงินให้ยี่สิบเหรียญเพราะสงสาร
ทารก

สองชีวิตไร้ที่ซุกหัวนอน ละไมหอบลูกแอบนอนบนเบมโทร⁶ แล้วรีบ
วิ่งหนียามพนักงานตรวจตัวเริ่มเดินตรวจสอบ นอนใต้สะพานลอยย่าน
คนเร็วร้อน ต่อสู้ตบตีแย่งงานกวาดถนนช่วงเทศกาลในย่านควีนส์เพื่อแลกกับ
เงินยี่สิบเหรียญ แอบเข้าไปนอนในโบสถ์กอดลูกแน่นช่วงฤดูหนาว ย้ายไปอยู่
ย่านคนไทย หนีให้คนไทยด้วยกันเอาर्डเอาเปรียบเพื่อค่าจ้างเศษเงินน้อยนิด

แม้จะมีคนไทยบางส่วนจ้างเอาเปรียบ แต่คนไทยที่ช่วยเหลือโดย
ไม่หวังผลตอบแทนก็มีเช่นกัน กล่าวได้ว่าหากไม่มีคนไทยกลุ่มนั้นคอยช่วย
ชาหวานคงไม่ได้เรียนหนังสือ เพราะละไมไม่ทราบเลยว่าเด็กทุกคนที่ถือ
สัญชาติอเมริกันได้รับสวัสดิการเรียนฟรี ต่อให้แม่อยู่ในสถานะผิดกฎหมาย
ก็ตาม

⁶ Metro คือรถไฟที่วิ่งเชื่อมต่อระหว่างนิวยอร์กซิตี้กับเมืองอื่นๆ ในรัฐนิวยอร์ก ในเขต
ลองไอแลนด์ Mid-Lower Hudson Valley ทั้งยังวิ่งผ่านห้าเมืองใหญ่ของรัฐนิวเจอร์ซีย์
และหกเมืองของรัฐคอนเนตทิคัต

และในวันนี้...ดอกผลของความอดทนและการสู้กำลังจะผลิบาน
ซาหวนใกล้เรียนจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยที่ได้ชื่อว่าติดอันดับต้นๆ
ของมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดของสหรัฐอเมริกา

ทุกสิ่งล้วนผ่านมาแล้ว...ยี่สิบสามปีอันแสนยาวนาน

ยาวนานยิ่งนักสำหรับผู้หญิงคนหนึ่งที่ชื่อ...ละไม

ละไมกะพริบตาถี่ ใช้หลังมือปาดน้ำตาที่เอ่อล้นดวงตากลมโตยามคิด
ถึงอดีต เธอในวันนี้ไม่ใช่ละไมผู้ไร้เดียงสา ชีวิตที่ต้องดิ้นรนตามลำพังมา
ยี่สิบกว่าปีสอนให้เธอเติบโตขึ้น ถึงกระนั้นสิ่งหนึ่งที่แก้ไขไม่เคยหายคือความ
ซีเครงใจ โดยเฉพาะกับคนไทยด้วยกัน

ดวงตาที่ผ่านโลกมาครึ่งชีวิตจับจ้องเจ้าของดวงหน้าที่กำลังหลับ
มือซึ่งปรากฏรอยเหี่ยวย่นและหยาบกระด้างเอี่ยมออกไปปิดปอดผมยุ่งเหยิง
ที่ระแก้มขาว เธอลูบแก้มลูกสาวเพียงคนเดียว เจ้าของเส้นผมและแก้มรู้สึก
ตัวตื่น ค่อยๆ ลืมตาขึ้นพร้อมกับยิ้ม

“แม่จ๋า”

ซาหวนเขยิบกายชิดแม่ กอดต้นแขนนุ่มนิ่ม ชบหน้าลงบนต้นแขนนั้น
ดิมดำช่วงเวลาแสนละมุนชั่วครู่แล้วจึงลุกขึ้นนั่งบิดกายชี้เกียด เอี้ยวตัวไป
หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู เห็นเป็นเวลา 6:00 AM

“วันนี้แม่ตื่นไวจัง นอนไม่หลับหรือจะแม่”

“เปล่าลูก ที่ผ่านมานอนเยอะเหลือเกิน สงสัยร่างกายเบื่อก่อนนอน”

ละไมโกหก แท้จริงแล้วเธอตื่นเพราะอาการปวดท้อง ทำทุกวิถีทาง
ทั้งรับประทานยาแก้ปวด ทั้งนวดด้วยยาหม่อง แต่ก็เป็นเช่นหลายครั้งที่ผ่าน
มา อาการไม่ได้บรรเทาแม่เพียงนิด ขณะปวดท้องสมองก็นึกถึงสามี คิดไป
คิดมาดันคิดเพลิน ลืมอาการปวดท้องราวไม่เคยเกิดขึ้น

ยามคิดถึงอาการปวดท้อง ร่างของละไมก็สั่นอย่างไม่อาจควบคุม
แน่นอนว่าลูกสาวเห็นอาการนี้ แต่ยังไม่ทันเอ่ยถาม เจ้าของอาการก็รีบขึงพูด

“อากาศหนาวจังวันนี้ ดีไม่ดีหิมะอาจตก ไปเรียนสวมเสื้อหนาๆ นะลูก”

ซาหวนพยักหน้า ลูกขึ้นเดินไปกดเพิ่มอุณหภูมิฮีตเตอร์ เสียงเอ็ด

ของผู้เป็นแม่ตั้งขึ้นทันที

“ไม่ต้องปรับหรือลูก ค่าไฟแพง”

ค่าไฟช่วงฤดูหนาวในนิวยอร์กจัดว่าแพงที่สุดของปี อากาศหนาวทำให้ต้องโหมเปิดฮีตเตอร์ ยิ่งแรงแรงเท่าใดก็ยิ่งต้องใช้ไฟมากขึ้น

“หนูกลัวแม่หนาว แม่ไม่ต้องห่วงนะจ๊ะ เดือนนี้หนูได้งานพิเศษหลายที่ แต่ละที่ค่าจ้างดี ๆ ทั้งนั้น”

ซาหวนเอ่ยพลางวิ่งกลับไปยังฟูก หยิบกระเป๋าพลาสติกทรงกลมที่วางไว้ตรงหัวนอนขึ้นมาเปิด ในนั้นคือธนบัตรใบเล็กใบน้อยที่ถูกพับอัดแน่น มีอเรียวหยิบธนบัตรเหล่านั้นออกมานับแล้วแบ่งออกเป็นส่วนๆ สำหรับรายจ่ายส่วนต่างๆ เธอวางแต่ละส่วนลงบนที่นอน

“อันนี้ค่าเช่าห้องกับค่าน้ำค่าไฟแก๊รร้อยเหรียญ อันนี้หักสิบห้าเหรียญ ค่าโทรศัพท์มือถือ อันนี้ร้อยสิบเจ็ดเหรียญค่าชั๊วเวย์เดือนนี้ อันนี้ส่วนแบ่งเตรียมจ่ายภาษีปีนี้ อันนี้ร้อยเหรียญของแม่จ้ะ”

ซาหวนกำลังจัดแจงหยิบธนบัตรใบละร้อยดอลลาร์ส่งให้แม่ แต่ละใบสายหน้าไม่ยอมรับ

“ไม่เอาหรือลูก แม่อยู่แต่บ้าน ชาวก็กินที่บ้าน ไม่ได้ใช้เงินเลย”

เป็นเวลาเกือบสองเดือนแล้วที่ละไมไม่ได้ทำงาน ชีวิตส่วนใหญ่ของเธอตลอดนี้คืออยู่บ้าน ทำความสะอาดเก็บห้อง ทำอาหารรอลูกสาว ว่างๆ กินนั่ง ถักเสื้อผ้าไหมพรม เรียกได้ว่าสองเดือนนี้เธอแทบไม่เคยก้าวขาออกจากห้อง เช่นเดียวกับที่ไม่ได้ใช้เงิน ด้วยทุกสิ่งที่เป็นต่อการดำรงชีพ ซาหวนล้วนจัดการซื้อหามาไว้ครบถ้วน

“เอาติดตัวไว้นะแม่ เผื่อแม่อยากซื้ออะไร”

ซาหวนยัดเงินใส่มือแม่ ซึ่งลุกขึ้นเดินเข้าห้องน้ำเพื่อล้างหน้าแปรงฟัน กระโดดข้ามการอาบน้ำโดยให้เหตุผลว่าตอนนี้เป็นฤดูหนาว จัดการธุระในห้องน้ำเสร็จก็ออกมาแต่งตัว

หญิงสาวเลือกสวมเสื้อแขนยาวสีดำกับกางเกงยีนตัวหนา สวมเสื้อสเวตเตอร์ไหมพรมสีชมพูอ่อนฝีมือละไม ปิดท้ายด้วยเสื้อโคทขนเป็ดสีดำ

ซึ่งใช้งานปีนี้เป็นปีที่ห้า รองเท้าบูตหนังเทียมสีดำยาวครึ่งหน้าแข็งถูกนำมาใช้แทนรองเท้าผ้าใบ สวมถุงมือหนังเทียมสีดำเพื่อปกป้องมือจากความหนาวและสวมหมวกไหมพรมสีขาวคลุมปิดลงมาถึงส่วนหู

“หนูไปเรียนแล้วนะจ๊ะ”

เธอคว้ากระเป๋าเป้คู่ใจขึ้นมาสะพาย โบกมือลาแม่แล้วเปิดประตูออกจากห้อง โดยไม่ลืมแวะนำเงินค่าเช่าห้องไปให้เจ้าของห้องตัวจริง จัดการทุกอย่างเรียบร้อยจึงเดินออกจากตึกหลังเก่า เผชิญอากาศหนาวเบียดฝูงชนมหาศาล ใช้บริการรถไฟใต้ดินเดินทางไปยังมหาวิทยาลัย

ทั้งที่เพิ่งย่างเข้าสู่เดือนพฤศจิกายน แต่ความหนาวเย็นช่างโหดร้ายยิ่งนัก เรียกได้ว่าฤดูหนาวปีนี้ทรมาณกว่าปีที่แล้วและปีที่ผ่านมานักศึกษาล้วนตัวลั่นยามลมพัดผ่าน ปราบกฎโงะชาวลอยออกจากปากยามสนทนาหรือหายใจ

สนามหญ้าซึ่งเคยเขียวชอุ่มบัดนี้ปกคลุมด้วยใบไม้สีน้ำตาลแห้งกรอบและแน่นอนว่าว่างเปล่าไร้เงากลุ่มคนที่เคยอัดแน่นครอบครองพื้นที่ ผู้คนส่วนใหญ่เลือกรับความอุ่นจากฮีตเตอร์อยู่ในห้องสมุด หรือไม่ก็อัดรวมกันอยู่ในโรงอาหารและตามห้องชมรม ถึงกระนั้นก็มีส่วนน้อยที่ถอดเสื้ออวดซิกซ์แพ็ควิ่งทำความหนาว วิ่งไปก็ยิ้มเหล่สาวรายทาง

“เฮ้ ชาร์ม...ชาร์มี อย่าเพิ่งไป!”

เสียงตะโกนไล่หลังทำให้ชาหวนซึ่งกำลังเดินฝ่าความหนาวตัดผ่านสนามหญ้าหยุดฝีเท้า หันกลับไปหาสาวผมบลอนด์ในเสื้อโคตสีแดงสดแบรนต์หรือที่วิ่งตามมาติดๆ

“เธอเดินไวมาก ฉันเกือบตามไม่ทัน”

ชาหวนยิ้มน้อยๆ หยิบกระดาษทิชชูในกระเป๋าเป้ส่งให้เพื่อนเมื่อเห็นว่าใบหน้าสวยมีเหงื่อผุดล้อมกรอบหน้า

“ว่าไงอเล็กซ์”

อเล็กซ์หรืออเล็กซานดราคือเพื่อนร่วมชั้น ทั้งยังเคยอยู่ชมรมเดียวกัน

ค่อนข้างสนิทกันระดับหนึ่ง ส่วนชาร์มหรือชาร์มี คือชื่อที่เพื่อนๆ ใช้เรียกเธอ ชื่อชาหวานค่อนข้างสร้างปัญหาในการออกเสียงให้ชาวตะวันตกหรือแม้แต่ชาวเอเชียบางคน บางครั้งถูกเรียกเพี้ยนเป็นซ่าหวาน ไม่ก็ชะวัน เจ้าของชื่อเลยจัดการแปลงชื่อตนเองเป็นชาร์มเพื่อให้ง่ายสำหรับคนส่วนใหญ่

อเล็กซ์ถูมือที่ลืมหวมถุงมือ ถามคำถามที่รู้คำตอบอยู่แล้ว “คีนนี่มีปาร์ตีที่ฟังก์เอลลิเฟนส์คลับ เธอว่างไปรีเปล่า”

“ขอโทษจริงๆ นะ คีนนี่ฉันไม่ว่าง ฉันต้องทำงาน”

ผู้ชวนไม่ได้มีสีหน้าแปลกใจ กอดอกพลงถอนหายใจยาว “กะแล้วว่าเธอต้องไม่ว่าง”

“ก็ฉันไม่ว่างจริงๆ นี่ เธอเที่ยวเพื่อฉันละกัน”

อเล็กซ์พยักหน้าอย่างขบขัน “ชีวิตเธอนี่ช่างน่าเบื่อจริงๆ เธอเก่งนะ... เก่งมากๆ ตั้งแต่ฉันรู้จักเธอมาไม่เห็นเธอไปเที่ยวไหน ทำแต่งาน ถ้าเป็นฉันต้องขาดใจตายแน่ๆ”

ชาหวานไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ เพียงยิ้มตามมารยาท ทบิโตรคัพท์มือถือขึ้นมาดูเวลาพร้อมกล่าวลา “ฉันต้องไปแล้ว เจอกันพรุ่งนี้นะ”

“แล้วฉันจะเดินและตีมือ” อเล็กซานดราเอ่ยด้วยน้ำเสียงร่าเริง

สตรีทั้งสองคนกอดกันเพื่ออำลา อเล็กซานดราเดินกลับเข้าไปในตึกเรียน ส่วนชาหวานหันหลังตรงไปยังประตูทางออกหลักของมหาวิทยาลัย สองเท้าก้าวเดิน สมองครุ่นคิด ลึกๆ ในใจอดจินตนาการส่วนใหญ่ไม่ได้ พวกเขาเหล่านั้นมีชีวิตเช่นวัยรุ่นทั่วไปมี บางครั้งทำงานพาร์ทไทม์ วันหยุดไปท่องเที่ยว แน่แน่นอนว่าการเที่ยวกลับคืออีกหนึ่งกิจกรรมที่เป็นที่นิยม

เรียกได้ว่าทั้งชั้นเรียนของเธอ มีเธอเพียงผู้เดียวที่ไม่เคยเที่ยวกลับบ้าน แอลกอฮอล์ ทุกครั้งที่มีโอกาสได้ไปล่วนไปเพื่อการทำงานเท่านั้น

“ชาร์มมมมี! ฮัลโหลลลล!”

อาการน้อยใจในชีวิตถูกทำลายเพราะเสียงเรียกแหลมสูง เสียงนี้จุดให้ผู้ถูกเรียกถอนหายใจ นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนเปี่ยมด้วยความรำคาญ หันไปทางต้นเสียง

ไม่ไกลออกไป หญิงสาวสี่คนกำลังเดินมา แต่ละคนแต่งตัวราวหลุดออกมาจากนิตยสารแฟชั่น แน่แน่นอนว่าทุกอย่างตั้งแต่เสื้อโค้ต ชุดตัวใน ผ้าพันคอ หมวก ถุงมือ รองเท้าบูต กระเป๋า ล้วนเป็นแบรนด์ชั้้นหน้า หัวหน้าผู้เดินนำคือสาวหมวย ส่วนอีกสามคนเป็นสาวตะวันตก

สาวหมวยซื้อสายจูงมีนามว่า มิลาน เงิน เขยยื่นกอดอก กวาดตามองผู้ที่เรียกให้หยุดด้วยสายตากิ่งดูแคลน ดวงตาอันผ่านการทำศัลยกรรมให้โตหยุดลงที่เสื้อโค้ตสีดำตู่่นๆ ขยับเท้าถอยห่างราวรังเกียจเสื้อซึ่งผ่านการใช้งานมานาน ทักทายด้วยคำเหยียด

“Hello, Yao.⁷”

ชาหวานเล็กคิ้วหนึ่งข้าง “Hello, Peeled Banana.⁸”

คนถูกสวนกลับชักสีหน้า ถึงกระนั้นก็ไมยอมแพ้ “ไปทำงานหรือ”

ผู้ถูกถามไม่ตอบคำถาม ตัดบทสนทนาพร้อมหันหลังเดิน “วันนี้ไม่ว่างมาเล่นต่อปากต่อคำ ไปก่อนนะ”

มิลานยิ้มปากแน่น แวตบ่าบอกว่าไมยอมปล่อยให้ไปง่ายๆ เย้ยกับเพื่อนสาวทั้งสามคนที่ยืนกอดอกทำเดียวกัน “วันนี้อยากกินอาหารไทย”

ประโยคบอกเล่าค่อนข้างดังราวต้องการให้คนที่กำลังเดินรับรู้ แน่แน่นอนว่าชาหวานได้ยืนขัดแจ้งแต่เลือกไม่สนใจ ในใจยามนี้อดสงสัยไม่ได้ว่าคุณหนูเงินผู้นั้นคงว่างมากและอาจมีอาการโรคจิต ถึงเอาเวลาว่างมาตามระรานเธอ ทั้งที่แท้จริงแล้วสาเหตุของความไม่พอใจและเรื่องวิวาทของทั้งสองผ่านมาแล้วถึงสามปี ทว่ามีลานไมยอมจบ เจ้าคิดเจ้าแค้นคอยหาเรื่องทุกครั้งเมื่อสบโอกาส เรื่องมีอยู่ว่า เมื่อสามปีที่แล้วช่วงคัดเลือกเข้าชมรม ข่าวเรื่องชมรม

⁷ Yao คือคำเรียกผู้หญิงเอเชียที่ค่อนข้างสูง มาจากชื่อของ เหยา หมิง (Yao Ming) นักบาสเกตบอลชาวจีน ถือว่าเป็นคำค่อนข้างไม่สุภาพ เป็นคำเรียกเหยียดเชื้อชาติค่อนข้างระบดในหมู่นักศึกษา

⁸ Peeled Banana คือคำที่ใช้เรียกผู้หญิงเอเชียที่พยายามทำตัวให้กลายเป็นผู้หญิงตะวันตก เป็นคำเรียกไม่สุภาพ เหยียดเชื้อชาติ ระบดในหมู่นักศึกษาเช่นกัน

เซียร์ลิตเตอร์แจกทุนการศึกษาเต็มจำนวนให้เซียร์ลิตเตอร์ในชมรม ทำให้ซาหวนผู้ต้องการประหยัดเงินค่าเทอมอยากได้ทุนการศึกษาริบเข้าไปคัดตัวด้วยความที่ชมรมเซียร์ลิตเตอร์เป็นชมรมยอดนิยม ทำให้อัตราการแข่งขันค่อนข้างสูง ในปีนั้นมีที่ว่างเพียงหนึ่งสำหรับตำแหน่งเซียร์ลิตเตอร์

ซาหวนผาดานผู้สมัครนับร้อย จนกระทั่งวันสุดท้ายของการคัดเลือกผู้สมัครที่ถูกคัดเหลือเพียงซาหวนและมิลาน ครั้งนี้ไม่ได้มีการเต้นหรือแสดงความสามารถ เพียงให้ยืนตัวตรงเพื่อให้หัวหน้าและสมาชิกชมรมพิจารณาอย่างใกล้ชิด หลังจากยืนอึดอยู่สามสิบนาที ในที่สุดหัวหน้าชมรมก็เลือกซาหวน มิลานผู้ผิดหวังถามเหตุผล

‘เพราะชาร์มสูงกว่า ร่างกายดูแข็งแรงกว่า เธอสวยนะมิลาน แต่ว่าเธอผอมเกินไป’

ด้วยเหตุผลนี้ทำให้มิลาน ‘เกลียด’ ซาหวน คร่ำครวญร้องไห้ว่าแพ้เพราะ ‘สวยกว่า’ และ ‘พอมกว่า’ ในวันนั้นเธอชี้หน้าซาหวนทั้งยังตะโกนใส่ ‘ฉันมาจากเบเวอร์ลีฮิลล์!’

ซาหวนพยักหน้ารับรู้แบบงงๆ มองหน้าสมาชิกชมรมคนอื่นที่งงพอกัน ล้วนไม่เข้าใจว่าสาวเบเวอร์ลีฮิลล์ผู้นี้ต้องการจะสื่ออะไร ทุกคนเลยเลิกสนใจแล้วหันมาต้อนรับซาหวน เสียงกรี๊ดร้องไม่พอใจของมิลานดังขึ้นพร้อมกับที่ร่างพอมบางจนน่ากลัวจะปะลิวยามลมพัดวิ่งออกไปจากห้องชมรม

นับจากวันนั้น ถึงแม้ว่าซาหวนจะออกจากชมรมแล้วและเปลี่ยนไปรับทุนการศึกษาเรียนดีจากมหาวิทยาลัยแทน ทว่ามิลานยังคงจ้องจิกกัดประชดซาหวน ทั้งการพบเจอกันโดยบังเอิญและการตั้งใจพบ เพื่อนในชั้นเรียนคนหนึ่งของซาหวนซึ่งมาจากเบเวอร์ลีฮิลล์และเคยเรียนที่เดียวกับมิลาน ได้ให้ความกระจ่างในเรื่องนี้ว่า

แต่ไหนแต่ไรมิลานเคยชินกับการเป็นดาวเด่น ครั้งนั้นเป็นครั้งแรกที่ต้องพ่ายแพ้ คงเสียหน้าและทำใจยอมรับไม่ได้ เลยจ้องตามแก้แค้นตามแบบฉบับสาวน้อยลูกเศรษฐีชาวจีนผู้ถูกเลี้ยงดูราวเทพธิดา และถูกตามใจประหนึ่งโลกใบนี้หมุนรอบตัวเธอ

คิดแล้วซาหวนก็ได้แต่หัวเราะซ้ำ ไซว่าเธอไม่เคยทะเลาะกับเพื่อน แต่เพื่อนแทบทุกคนด่ากันทะเลาะกันต่อหน้าแล้วจบ ทะเลาะเสร็จก็กลับมาเป็นเพื่อนกัน ไม่มานั่งคิดเล็กคิดน้อย มิลานเป็นคนแรกที่เอ็นดูแค้นข้ามปี

เคยมีเพื่อนบางคนถามว่า การจิกกัดกันไม่เลิกไม่ร่าเป็นเรื่องปกติของสาวเอเชียรึเปล่า ซาหวนส่ายหน้าปฏิเสธทันที ให้ความเห็นว่าเป็นเพราะการเลี้ยงดู ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเชื้อชาติทั้งสิ้น

เมล์ตีพันธุ์ที่เติบโตขึ้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าถูกปลูกจากดินที่ใด แต่ขึ้นอยู่กับว่าผู้ปลูกปฏิบัติอย่างไรมากกว่า

ดวงตาอัลมอนต์เหล่มองแม่สาวแพ้นั้นทั้งสี่ซึ่งเดินตามมาต้อยๆ พอคาดเดาสิ่งที่ลูกเศรษฐินีเสียหิวทั้งสี่คนนี้จะทำได้ แทนที่จะหวาดหวั่น เธอกลับแทบรอคอยไม่ไหว ไบหน้าสวยฉาบความสนุกสนาน

เสียงหนึ่งตะโกนก้องในใจว่า 'วันนี้ฉันไม่ได้ทำงานร้านอาหารไทย แต่รับงานดีอวอร์ลด์เกอร์ต่างหากเล่า! เดินตามก็ดี จะพาเดินให้รอบเกาะแมนฮัตตันเลยคอยดู!'